

то си правеше самичъкъ или късче хлѣбъ съ какъвъ годѣ плодъ. Той ядеше на-крака и скоро и пиеше бистра и чиста водица. По този начинъ той не похарчваше всичкитѣ пари, които му бѣше предалъ неговътъ братъ. Отъ тѣзи пари той скѣтваше по малко да си купи книжки за прочитъ, и отъ часоветѣ за отпочивка и за сънъ той открадваше време да си почете.

Списанията, които имахъ върху него най-силно влиянье бѣхъ: « За челоѡческия разумъ » отъ Локка; *Спектаторътъ* отъ Аддисона, и « Отличнитѣ работи на Сократа » отъ Ксенофонта. Той ги четеше съ голѣмо присърдце и вникване. Въ тѣхъ той търсаше образецъ за мислянье, за езикъ, и за словопрѣнье. Локкъ станъ неговъ учитель въ способа да мисли, Аддисонъ го научи на искуството да пише, а Сократъ — на искуството да доказва. Прехубавата простота, умѣренността, спокойната важность и ясностьта на Аддисонова слогъ служихъ нему като честити образци за подражанье. Преводътъ на « Провинциалнитѣ писма » които го много увлѣкохъ, съвършенно образваха Франклина. Тѣ го приготвихъ за тѣзи словопрения, на които той ръководимъ отъ Паскаля и отъ Сократа, съедини здравия смисълъ и изящното остроумие на едното съ непобѣдимата сила на другото. Но трѣба да знаемъ и това че додѣто Франклинъ придобиваше нови идеи, той губяше старитѣ убѣждения на своята челядь.
